

İnsan, Allah'ın (c.c.) yarattıkları arasında çok özel bir yere sahiptir. Yalnız insana kendi iradesi ile seçim yapma yeteneği bahşedilmiştir. Bu Allah'ın (c.c.) insana ihsan ettiği şuur sonucudur. Bu şuur doğru ve yanlış arasında tercihte bulunabilmeyi, doğru olarak kabul edilenin takipçisi olmayı ya da yanlış olarak görüleni reddetmeyi mümkün kılan özelliktir.

Allah (c.c.) tarafından ilk yaratılışından bu yana insanın yetenekleri sürekli gelişme göstermiştir. İslamiyet'in Öğrettiği Esaslar adlı eserinde Vadedilen Mesih (a.s.) Mirza Gulam Ahmad Hazretleri insanın üç safhalı ıslahından bahsetmiştir. Bu bir anlamda insanın şeriatın yükünü taşıyabileceği olgunluğa erişene kadar geçirdiği evrimidir. Başlangıçta vahşi olan insanın öncelikle dış hayatı ıslah edilmiştir. İnsan karanlıktan kurtarılmıştır. Günlük alışıl gelmiş hareketlerine ve toplumdaki hayat tarzına ait kurallar kendisine öğretilmiş ve onun vahşi durumundan daha yüksek bir konuma gelmesi sağlanmıştır. Bu insanın sıradan hayvanlardan ayrışmasını mümkün kılmıştır. Başlangıçta edinmeye başladığı en temel ahlaki kurallar, gittikçe insanın ahlaki derecesinin mükemmelleşmesine yol açmıştır. Sonrasında ise insan için yeni bir aşama söz konusudur. Bu sefer insan, **kendisini yaratan Allah'ın sevgisi içinde onun iradesini yerine getirme işinde kendini kaybetmeye ve yalnız Allah aşkı için yaşamaya başlar. İşte "İslâm" kelimesinin anlattığı aşama budur.**

Böylece insan Allah'ın iradesi sonucu O'nun hizmetine tamamen bağlanma ve kendi benliğini tamamen unutma safhasına ulaşmıştır.

Bakara suresi 113. ayet-i kerimesinin mealinde:

"Kendini Allah'a teslim ederek, (yerli yerinde) iyi işler yapan bir kimse için Rabbinin Katında mü-kâfat vardır. (Böyleleri için) ne (geleceğin) bir korkusu vardır, ne (de geçmişteki herhangi bir zarardan dolayı) onlar üzürlürler, " diye buyrulmuştur.

Burada geçen "teslim olmak", kâinatın yaratıcısı olan Yüce Allah'ın (c.c.) talimatlarına kesin olarak uymak demek olup, ancak gelişimini tamamlamış olan insandan beklenen en doğru davranıştır.

Ancak yeteneklerinin gelişmesi sonucunda insan, maalesef Allah'ın (c.c.) ona bahşettiği seçim hakkını yanlış kullanmaya başlar ve Allah tarafından O'nun peygamberleri vasıtasıyla bildirilen talimatlarına kayıtsız kalır. Hâlbuki insandan beklenen doğruyu görmesi ve Allah (c.c.) tarafından olana itaat etmesidir.

Nedir itaat? İtaat, söz dinlemek, boyun eğmek ve buyruğa uymaktır.

İnsanların itaatten uzaklaştıkları bir dönemde Allah (c.c.) tüm peygamberlerin mührü yani tasdik edeni olarak Resulullah'ı (s.a.v.) ve onun beraberinde de en mükemmel dine ait kitabı yani Kur'an-ı Kerim'i indirmiştir.

Kur'an-ı Kerim yeryüzünde düzen, barış ve huzurun sağlanabilmesi için birçok talimatı içerir. İtaat, Kur'an'ın talimatlarından bir tanesidir ve sıkça tekrarlanmaktadır. Enfal suresi 2. ayetinde, "Eğer ger-çek müminseniz, Allah ve Peygamberi'ne itaat edin." denmektedir. 47. ayetinde ise "Allah'a ve O'nun Peygamberi'ne itaat edin. Aranızda kavga etmeyin. Yoksa cesaretiniz kaybolur, gücü-nüz (de) (yok olup) gider. Sabredin, şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." diye buyrulmuştur.

İtaat Allah'adır ve onun peygamberlerinedir. Peygamberler de talimatlarını sadece Allah'tan (c.c.) alırlar.

Dinimizin temeli itaate dayalıdır. Allah (c.c.) Hz. Adem'i (a.s.) gönderdiğinde "sucüdü li ademe" diye buyurmuştur yani Adem'e itaat edin.

Secdenin anlamı Allah'a (c.c.) şükrünü ve itaatini bildirmektir. Buradaki secde bilinen anlamı ile ibadet değildir. İbadet yalnızca Allah'a (c.c.) hastır. Buradaki anlam ise boyun eğmek ve itaat etmektir, diğer bilinen anlamıyla bu biat etmektir. Biatte bulunan kimse, arzu ve düşüncelerinden tamamen arınmış bir şekilde emrolunana kayıtsız şartsız boyun eğer.

Vadedilen Mesih'in (a.s.) V. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmad (atba) bu sene içerisindeki bir Cuma hutbesinde Nahl suresi 91. ayet-i kerimesinde yer alan, "Allah (her türlü) hayâsızlık, kö-tülük ve isyankârlıktan uzak durmanızı (emreder.)" ifadesini hatırlatmıştır. Bu Kur'an'da insanları itaate davet eden bir başka emirdir. Kur'an yöneticilere de itaat edilmesini buyurmuştur. Huzur (atba) ilgili hadisi hatırlatmak suretiyle, "Yönetici hatalı bile olsa, insanlar yine de sabrı telkin etmelidirler" diye açıklamıştır.

Resulullah (s.a.v.), “Benden sonra sizler adaletsizlik, hakların baskı altına alınması ve yerinize başkalarının tercih edilmesine tanık olacaksınız. Sizler uygun bulmayacağınız meseleleri göreceksiniz,” demiştir. Kendisine bu durumda emrin ne olduğu sorulduğunda, cevabı, “Onlara (yani yöneticilere) haklarının gereğini verin ve kendi haklarınızı da Allah’tan (c.c.) isteyin,” olmuştur. Yüce Peygamber (s.a.v.) ayrıca, “Yöneticisinin yaptığını onaylamayan kimse sabırlı olmalıdır. Çünkü her kim yöneticisine bir nebze kadar itaatsizlikte bulunursa, o cehalet içinde ölecektir.” demiştir.

Bir kimse Resulullah’a (s.a.v.) gelerek şikâyetinde bulunmuş ve şöyle şöyle birinin yönetici olarak seçildiğini ve onun seçilmediğini bildirince, Resulullah (s.a.v.) ona cevaben, “Benden sonra sizin yerinize başkalarının tercih edileceğine tanık olacaksınız, ancak sizler Kıyamet gününe kadar sabırlı olmalısınız,” demiştir. **Yüce Peygamber’e (s.a.v.) karşı karşıya kaldıkları adaletsiz yöneticilere nasıl karşılık vermeleri gerektiği sorulduğunda, o cevap vermedi reddetmişti. Ancak kendisine tekrar soruldu. O da yine soruyu cevapsız bıraktı. Üçüncü kez sorulduğunda, O böyle bir durumda bile yöneticiye itaat edilmesi gerektiğini bildirmiştir.** Her bir kimse kendi sorumluluğu çerçevesinde mesul tutulacaktır. Yüce Resulullah (s.a.v.) bir defasında biat almasının ardından, “Bir kimse yönetici tayin edildikten sonra, açıkça kâfirlik etmedikçe ve bundan dolayı Allah (c.c.) insanlar için bir delil sunmadıkça, onunla ihtilaf edilmemelidir.” diye buyurmuştur.

Ahmediler arasında yönetime itaatsizlik anlamında tek bir örnek vardır. Bu Pakistan’dadır. Orada Ahmediler’e kendilerini Müslüman olarak tanımlamaları, Kur’an-ı Kerim okumaları, Kelime-i Şahadet getirmeleri ve Allah’ın (c.c.) adı ile birbirlerini selamlamaları yönetim tarafından yasaklanmıştır. Bu Ahmediler için imanî bir konudur ve imanımızın gereği yönetimin bu kararları karşısında, Ahmediler kayıtsız kalmışlardır ve kalmaya da devam edeceklerdir. Ancak buna rağmen Ahmediler isyankâr davranmazlar ve tüm yasalara harfiyen uyarak yaşamaya devam ederler.

Allah’ın (c.c.) peygamberleri daima devletlerine karşı itaatkâr olmuşlardır. İlgili hadis yeryüzüne 124.000 peygamberin yollandığını bildirmektedir. Kur’an-ı Kerim’de bunlardan 20-25 tanesinden bahsedilmiştir. Onlardan hiçbiri dünyevi konularda yöneticilerine karşı gelmemiştir ve takipçilerini de aleyhte davranmaya teşvik etmemiştir. Ancak imani konularda peygamberler yöneticilerin inançlarını deliller ile çürütmüşler ve doğru olan inancı yaymaya devam etmişlerdir.

İtaatin en güzel örneklerini hem Resulullah (s.a.v.) zamanında onun sahabeleri arasında hem de Mesih (a.s.) zamanında onun sahabeleri arasında bulmamız mümkündür

Örneğin, Resulullah (s.a.v.) zamanında Hudeybiye Anlaşması yapılıncaya Mekkeli müşrikler Resulullah ve sahabelerinin Hacca gitmelerine mani olmuşlardı. Bu durum karşısında Resulullah (s.a.v.) “Herkes kendi kurbanını kessin” talimatı vermiştir. Sahabeler bu talimat karşısında yerlerinde kalakalmışlar ve verilen talimata uymayı ihmal etmişler. Bu emri birkaç kez tekrar eden Resulullah (s.a.v.) bu durum karşısında üzüntü ile çadırına dönmüş ve olanları hanımı Hz. Hafsa'ya (r.a.) anlatmıştır.

Bunun üzerine Hz. Hafsa, “Ya Resulullah sahabeler hiçbir zaman sana itaatsizlik göstermediler, fakat onlar olanların şoku içindeler. Şimdi lütfen dışarıya çık ve sen kendi kurbanını kes, bak onlar nasıl seni takip edecekler” diye buyurmuştur. Bu durum aynen gerçekleşmiştir ve Resulullah (s.a.v.) kendi kurbanını kesince sahabelerin tamamı da kendi hayvanlarını kurban etmek için ayağa kalkmış ve onların ağlamaları ile kurbanlık hayvanların bağrımları birbirine karışmıştır.

Başka bir olayda, Medine de bir toplantıda içki içilmekteyken dışarıdan içkinin yasak ve haram kılındığı konusunda seslerin geldiği duyulmuş ve orada bulunanlardan biri, önce bunun doğruluğunu araştıralım bu demiştir. Ancak diğerleri hemen ellerindeki içki testilerini kırıp içkileri dökmüşler ve ardından şimdi araştırma yapalım diyerek ve itaatın kayıtsız ve şartsız bir örneğini sergilemişlerdir.

Bir başka olayda, Abdullah Bin Revaha (r.a.) camiye gidiyorken, o sırada camide bulunan Hz. Resulullah'ın yere oturun dediğini duymuştur. Hz. Revaha dışarıda olmasına rağmen hemen yere çökmüştür. Dışarıda onu görenler Resulullah (s.a.v.) sana yere oturmanı emretmedi ki deyince, o, **“Evet onu ben de biliyorum, ancak o sesi duyup da itaat etmeden ölseydim durumum ne olurdu”** diye cevap vermiştir.

Hepimizin hatırımızda tutması gereken bir benzetmeye dikkat çekmek istiyorum. Resulullah (s.a.v.) gerçek mümini bir deveye benzetmiştir. Deve itaat etmeye alışık olup nereye götürülürse, hemen o yöne yürümeye başlar. (Müsned Ahmed: Cilt 3 Ebu Davud: Kitabussünen)

Hz. Mesih (a.s.) Kuran-ı Kerim'in Gaşiya suresi 18 ayetinin tefsirini yaparken şöyle buyurmuştu : *“Yüce Allah (c.c.) develere birbirlerine uyma ve itaat etme gücü vermiştir. Biliyorsunuz deve kervanları vardır. Develer nasıl en öndeki devenin arkasında sıralar halinde belirli aralıklarla ve hızla yürürler. En önde bulunan ve yolu ve gidilecek yeri en iyi hatırlayan deveyi diğerleri kendilerine rehber ve lider edinirler. Bütün deve kervanı önde bulunan lider deveye itaat ederek onun arkasında yürümeye devam eder. Hiçbir devenin kalbinde, başka hayvanlarda olduğu gibi*

öne geçmek ya da lider olanın yanında yürümek şeklinde bir istek bulunmaz."

Hız. Mesih (a.s.) zamanında onun ashapları arasında da itaatin çok güzel örneklerine şahit olmuştuk.

Vadedilen Mesih (a.s.) ashabından Mevlana Hekim Nuruddin hakkında *"Nabız nasıl kalp atışına uyuyorsa, o da her konuda bana aynen tabi olmaktadır"* diye buyurmuştur.

Vadedilen Mesih (a.s.) zamanında da Ashab-ı Kiram (r.a.) gibi efendiye itaat etmenin en güzel örneklerini görmek mümkündür. Bir keresinde Mesih (a.s.) Delhi'de bulunmaktaydı. Hekim Nuruddin Hazretlerinin biran önce Delhi'ye gelmesini rica eden bir telgrafı ona gönderdi. Telgraf eline ulaşır ulaşmaz, Hekim Nuruddin olduğu gibi hemen yerinden fırlayıp yola koyulmuş. Geride kalanlar sarığı (pagri) ile ayakkabısını ona yetiştirmek için arkasından koşmuşlar. Cebinde yol parası olmadan, evine Delhi'ye gitmesi gerektiğini bile bildirmeden o öylece yola koyulmuştur.

1. Halife çok önemli bir hekimdi ve Bhera'da yaşamaktaydı. Orada kendisinin bir de dispenseri vardı. Ayrıca kendisine yeni bir ev de inşa ettirmekteydi. İnşaat halindeki evinin malzemelerini almak üzere Lahor'a gittiğinde Mirza Gulam Hazretlerini (a.s.) ziyaret etmek için Kadiyan'a uğramaya karar vermişti. Hız. Mesih (a.s.) kendisini gördüğünde birkaç gün Kadiyan'da kalmasının uygun olacağını söylemişti. Durum böyle olunca o da kaldı ve hatta faytonunu da bekletti. Ancak Mesih (a.s.) onun dönüşü için bir türlü icazet vermemekteydi ve kendisine biraz daha kalmasının uygun olacağını bildirmekteydi. Sonunda bir gün kendisine hanımını ve kitaplarını Kadiyan'a getirtmesini emretti. Bir müddet sonra Mesih (a.s.) kendisine "Artık Bhera'yı unut hayalini bile etme" diye buyurdu. Bunun üzerine I. Halife artık hep Kadiyan'da yaşadı.

1. Halife zamanının çok önemli hekimlerindendi. Batala kasabasında bir Hindunun karısı çok ağır hasta olunca, Hekim Nuruddin'nin gelerek karısını tedavi etmesini kendisinden rica etmişti. Batala'ya gitmek için Mirza Gulam Hazretlerinden izin almak için görüştüğünde, Mesih (a.s.) "Umarım bugün geri dönersiniz" diye buyurdu. Hekim Nuruddin "Peki" diyerek Batala'ya gitmek üzere onun yanından ayrıldı. Batala'ya gidip hastasını gördü ve Kadiyan'a dönmeye hazırlandı. Ancak çok şiddetli yağmur yağmaya başlamış ve buna rağmen o faytonla geri dönmeye karar vermişti. Yoğun yağmurdan dolayı bazen faytondan inmek zorunda bile kalmıştı. Bütün bu zorluklara rağmen sabah namazından önce Kadiyan'a geri döndü. Çünkü kendisinden istenen

bu idi.

Kapurtala Cemaatinden Şeh Zafer Ahmet Sahib Bir mahkemede görevli idi. 2-3 Günlüğüne Kadiyan'a gelmişti. Mesih (a.s.) kendisine biraz daha kal dedi. Şeh Zafer Ahmed sahip görevli olduğu resmi daireye izninin biraz daha uzatılması ricası ile bir dilekçe gönderdi. İzni biraz daha uzatıldı. Fakat Mesih (a.s.) 3-4 ay daha Kadiyan'da kalmasını istedi. Mahkeme dosyaları Şeh Zafer Ahmet'in elinde idi. 3-4 ay daha Kadiyan'da kaldıktan sonra Kapurtala'ya döndüğünde işinden atılacağını düşünüyordu. Hakime durumu anlattığında Hakim onun davranışını olumlu karşıladı. "Senin efendine gösterdiğin itaate bir itirazım olamaz. Görevine devam et" dedi.

1. Halife Hz. Hekim Nuruddin, Hz. Mirza Beşuriddin Mahmud Ahmed'in kendisine ne denli bağlı olduğunu anlatmak üzere şöyle buyurmuştur. "Mahmud yetişkin birisidir. O bana tam içtenlikle itaat eder. Ben bunu çok iyi biliyorum o bana öylesine itaat eder ki aranızdan hiçbiri ona benzemez."

İtaat içten gelir ve en büyük itaat en büyük sevgilidir. Ahmediler Yüce Allah'ı (c.c.) çok severler, onun peygamberlerini de çok severler. Onlar **Allah'ın (c.c.) en Yüce Peygamber'i Hz. Muhammed-i Mustafa'yı (s.a.v.) en çok severler.**

Onun bu dünyadaki en büyük aşığı olan ve onu en çok seven Hz. Mirza Gulam Ahmad'i (a.s.) bu sebeple çok severler. Onun ardından başlamış ve 103. yılını tamamlamış hilafeti ve halifeleri de çok severler.

Ahmediler için itaat bir yaşam tarzıdır. Bir toplumda onları tanımanın en kolay yolu bu itaatperver davranışlarıdır. Allah yolunda gösterilen bu güzel çabanın karşılığını her birinizin daima elde etmenizi Allah'tan niyaz ediyorum.

Allah (c.c.) her türlü isyankârlıktan hepimizi korusun inşallah.

M. Önder

4. Jalsa Salana Türkiye, 2011